

A bolsevizmus külpolitikája

Írta:

Dr. Praznovszky Iván

rendkívüli követ, meghatalmazott miniszter

A bolsevizmus alapelvei annyira homlokegyenest ellenkeznek a meglévő világrendszer felfogásával, hogy sem evolúció, sőt erőszakos átalakítások útján sem volnának megvalósíthatók. Csak is a múlt világ romjain tudnák felépíteni — ha ugyan tudnák — a bolsevista-kommunista rendszeren alapuló új világot. Ebből következik, hogy irányzatuk teljesen destruktív; mindenekelőtt rombolniuk kell és mikor elpusztítottak minden oly fogalmat, mely az egész emberiségnek — és pedig szegénynek vagy gazdagnak egyaránt — addig szent volt: Isten, a haza, a jogrend, a tulajdon, a becsület fogalmát, és amikor elpusztítottak mindenkít, akik eddigi hitükkel és meggyőződésükkel szakítani nem akartak: akkor kezdek csak az ő hangzatos, de alapjában véve végtelen naiv világfelfogásuk gyakorlati megvalósításához. A programjuknak tehát éppen ezen első része, melyet gyakorlatilag bemutatni képesek voltak, a legborzalmasabb, midőn átmenet nélkül, a józan ész, a meglévő, élő, reális világot tagadó teoriájukkal romlásba dönteni próbálták évszázadok verejtékes munkájának gyümölcseit, midőn irgalmat, kíméletet nem ismerő módon akarták milliókra ráoktrojálni örületes eszméiket. Alkotásig nem jutottak el soha és sehoh, se nálunk, se Oroszországban. De nem is juthattak, mert ha még ugyan sikerülne is valahol egy talpalatnyi földet szerezniük, hol megvethetnék lábukat, az általok ledöntött régi világ romjai a logika örök igazságai alapján őket is magok alá fogják temetni mindenütt. A pusztulás, a halál nem szül új életet.

Ezen, a bolsevizmus lényegét magában foglaló igazságnak megfelelően a bolsevisták külpolitikája szintén destruktív. Célja a világforradalom, eszközei: minden, ami ehhez a célhoz vezet, vagy őket ehhez közelebb juttatja. Érintkezést, barátságot, szövetséget keresni olyan államokkal, hol a forradalom fejét felütötte, összeköttetésbe lépni a még polgári társadalom alapján álló államok forradalmi elemeivel, terjeszteni mindenütt, sokszor még a siker reménye nélkül is, eszméiket, és pedig terjeszteni propagandával, pénzzel, terrorral, pihenés nélkül, szakadatlanul fanatikusan. Nincsen tehát pl. orosz vagy magyar bolsevista külpolitika, mert sem céljaikban, sem eszközeikben nincs különbség, csak bolsevista külpolitika van. Sikere: a bolsevizmus, az anarchia terjedése, eredménytelensége: a polgári társadalom fennmaradása vagy felülkerekedése.

Ebből a szempontból megítélve, Kun Béla külpolitikája az eredménytelenség láncolata volt. Apróbb, múltóbb sikereket ért és pedig ott, ahol tagadhatatlan ügyességgel az ellenfél gyen

ge oldalát és bizonyos konjunktúrákat kihasználta és pillanatnyilag felül maradt. De ez éppen az ő szempontjából csak látszólagos, külső siker volt; alig hihető, hogy ő ne lett volna tisztában külpolitikája teljes csődjével. S múlt sikereit is csak a legirrealisabb va banque politikával érthette el: neki nem volt mit veszítenie. Míg más államférfit, külpolitikust, a felelősség érzete köt, amíg más mérlegeli, hogy a kitűzött cél elérhetési esélyei arányban állanak-e az eszközökben rejlő kockázattal, addig a bolsevista életfelfogás ilyen aggályokat nem ismer: egy hangyabolyért lerombol, ha kell, egy várost; évszázados kultúra, történelmi emlékek, mindaz, amit az emberiségnek pretium affektionis tesz értékessé, számukra nem léteznek. Odavetik gondolkodás és a következmények horderejének mérlegelése nélkül egy pillanatnyi múlt sikerért, egy múlt bajból való futólagos kibújásért. Az etnikai alap ilyen teljes elvetése mellett nem kell államférfiúi bölcsesség vagy diplomáciai genialitás ephemer sikerekhez. Kun Béla külpolitikájának voltak ilyen pillanatnyi sikerei, csak hogy milyen eszközök árán! Ha a minimumért a maximumot kockáztatom, akkor nem szerezhetek jogcímet államférfiúi babérokra, csak a szerencsés játékosok irigységére. És ilyen volt a bolsevista politika az antanttal szemben. Az antant nehézkes, sokfelé lekötött, mindent mérlegelő és a lassan ható, de a biztosság valószínűségével bíró apparátusával szemben könnyű volt időközi tiszavirágsikereket felmutatni annak, aki meggondolás nélkül mindent kockáztatott, ami a másé! Amit ő odavetett, Magyarország területe, élete, gazdasági jövője, az rá nézve nem bírt értékkel: neki a mi hazánk nem volt haza, a mi múltunk nem jelentett semmit, a mi jövőnk nem az ő jövője! A mobbal szemben a panem et circenses álláspontjára helyezkedtek, a kulturemberek milliói pedig pusztulhattak! Mindez nem zavarta az antantot abban, hogy a bolsevizmus teremtette zavarokat promgrammja végrehajtására felhasználja. A magyar nemzeti külpolitika szempontjából soha rosszabbkor nem jöhetett volna a bolsevizmus. Éppen akkor, - midőn ellenségeink országunk testére áhítózo terveiket tárták az antant elé, Magyarország - hallgatásra volt kényszerítve. Millió belső sebből vérezve, némán nézte, mint éri utói a nemzetek legtragikusabb végzete, a fejdaraboltatás! A négyes tanács már majdnem a sanctiót is hajlandó lett volna megadni azzal, hogy a territoriális integritás feláldozásával felkínálkozó bolsevistákat meg akarta Parisba hívni a békét aláírni. Jóformán csak egy csoda mentette meg az országot ettől a szégyentől és katasztrófától!

Itthon milliók és milliók vágyva, remélve és bizakodva néztek a nyugat felé, várva a megváltást hóhérlégények és rablók karmai közül, a bátrabbak és elszántabbak Bécsben és Szegeden próbálták az új Magyarországot megteremteni és mindez csalóka ábrándkép volt. Mennyire igaz, hogy a hit boldogít! Ha akkor tudtuk volna, hogy milyen mindegy volt másoknak a mi szenvedésünk, talán még tragikusabb lett volna sorsunk! Ha tudtuk volna, hogy mindaz, ami nekünk világunk rombadőlését jelentette, másoknak egy epizódyszerű eszköz volt céljaik elérésének megköny-

nyítésére! A magyar nemzet magas kultúrájú nívója éppen abba nyer beigazolást, hogy hitt a kultúrember érdekközösségében, a civilizáció nemes internacionáléjában, a söpredék romboló, hazátlan internacionálé jávai szemben!

*

Kun Béla factotuma és külpolitikájának végrehajtója Alpár Gyula "elvtárs" az általok létesített úgynevezett "Marx-Engels Munkásegyetemen" a proletárállam külpolitikájáról előadást tartott, melyből csak két gondolatot emelek ki a téma kimerítő megvilágítására. — Az egyik azt mondja, hogy "a proletariátus külpolitikája mindig csak a közösség nagy közös érdekeit tarthatja szem előtt." A másik az ebből levont gyakorlati következtetést állapítja meg, hogy "olyan külpolitikára van szükségünk, amely mi-nél jobban elősegíti a világforradalmat". — Nem lehet tehát a bolsevizmus semmiféle időpontjában sem oroszbarát, németbarát, vagy akár ántantellenes politikáról beszélni: csak forradalmi cin- \ kostársaság vagy polgári társadalom-ellenes (a-bolsevista phraseológia szerint antikapitalista) politika létezett. Ha ettől helylyel-közel eltérni látszottak, ez az eltérés nem?volt őszinte; a viszonyok kényszerítő hatalma folytán a megalkuvás életfilozófiájához nyúltak ugyan ők is, de ezzel csak életüket akarták meghosszabbítani, hogy azután a kedvező pillanatban diadalra vigyék a vörös zászlót!

A magyar bolsevizmus kitörése tulajdonképpen szintén külpolitikai okokra vezethető vissza. A négy és féléves háború után a győző antant egy minden erőforrásaitól megfosztott Magyarország elfásult közvéleményével találta magát szemben, mellyel kénye-kedve szerint vélt eljárhatni. Minthogy pedig a nyugati hatalmakat semmiféle bölcs politikai mérséklet sem vezette, Magyarországon a győzők bosszút álló, indokolatlanul megalázó bánásmódja következtében ellentállásra képtelen kétségbeesés vett erőt, melyet a szélsőséges irányzatok hívei főképpen Budapesten az utca népének lazítására és ezáltal saját önző céljaikra használtak ki. Mivel pedig a demagóg és minden súly, tekintély és hatalom nélküli Károlyi-féle kormányok balról jövő követeléseknek az ellentállás minden kísérlete nélkül, szinte céltudatosan engedtek, csak egy lökés kellett-a bolsevizmus kitöréséhez. A lökést Vyx alezredes március 20-iki jegyzéke adta meg, melynek tartalmában az ország akkori vezetői, Károlyi Mihály és hívei, — jó- vagy rosszhiszeműleg, ez ma még nyílt kérdés — az ország területi integritásának oly csonkítását látták, mely életképességünk kockáztatételét jelentette s melyért nem akarták a további felelősséget vállalni. Átadták a hatalmat Kun Bélának, ki Leninek által kioktatva, már hónapok óta készítette elő a talajt a kommunizmus uralomraj utasára. A hatalom átadásának körülményeiből magyarázható azonban az, hogy a bolsevista mozgalmat az európai közvélemény az első hetekben korántsem ítélte meg oly módon, mint ahogy azt a dolgok helyes megismerése esetén kellett volna. Sőt még Magyarországon is voltak egyesek, akik mint a nemzeti kétségbeesés kitörését kezelték a bolsevizmust, mely csak múltó je-

lenség lesz, de talán az ország földarabolását akadályozhatja meg. Maguk a bolsevisták siettek ezt a jóhiszemű tévedést kiaknázni és terjesztették a közvéleményben az eszmét, hogy Erdély és a tót föld megmentése csakis kommunisztikus alapon érhető el. Az el-
lentmondás, mely a haza fogalmának tagadása és az ország területi integritásának állítólagos megóvása között fennállott, akkor még nem ötlött ugyan szembe. Csakis az a tény, hogy a kommunista kormány tagjai és környezetük majdnem kivétel nélkül az ország legkétesebb elemeiből verődtek össze, keltett a jobbérzésűeknél gyanút, mert valószínűtlennek látszott, hogy a legrosszabb elemek menthetnének meg egy jó ügyet. A külföld pedig, mely a magyarországi viszonyokkal, különösen személyi tekintetben nem volt ismerős, ahelyett, hogy az egész emberiségnek, a világkultúrának veszélyben forgó ügyét védte volna meg a magyarországi bolsevizmus letörésével háborús céljai még el nem ért részének, vagyis Magyarország feldarabolásának megvalósításával tördött, a zsákmányra éhes környező kis államok öröme. Ennek folytán a bolsevista külpolitika két irányban mozgott. Az egyik, az ő tulajdonképeni szívük szerinti politikájuk a világforradalom terjesztése és a kommunista eszmék propagálása volt, a másik arra irányult, hogy a győzedelmes imperialista kapitalista antant-
államokkar szemben apróbb-cseprőbb csalafintaságokkal, kicsinyes ügyvédi fogásokkal, sőt közönséges hazudozásokkal is existenciájukat a lehetőségig nyújtsák. Azonban az elsöre, a világforradalomra alapítottak tulajdonképpen mindent. Ennek szentelték figyelmüket, munkaerejüket, ügyességüket és rabolva szerzett millióikat. Az antanttal szemben működésük csak abból állott, hogy mikor bajban voltak vagy általában valamely kérdés akuttá vált, igyekeztek hamarosan kibúvót találni.

Külföldi segítségre csak Szovjet-Oroszországban számíthat-
tak, ahonnan pénzt és katonai támogatást ígértek nekik. (A sors iróniája úgy akarta, hogy később a katonailag bajba került Szovjet-Oroszországon a kis magyar vörös hadsereggel kellett volna segíteniök!) Azonban az orosz segítség messze volt és egyre bizonytalanabbá vált; másfelé kellett tehát nézniök. Mindjárt az első napokban megindult a legvehemensebb erővel Magyarország megszállott területein a kommunista-propaganda és hihetetlen rövidlátással egyik terminust a másik után szabták meg és emlegették, melyben a kommunizmusnak ezen országrészekeken is ki kellett volna törnie. Tették ezt persze azért is, hogy belső helyzetüket megszilárdítsák. A kommunizmus azonban sehogysem akart terjedni a megszállott vidékeken, így tehát rávetették magukat a gazdaságilag és politikailag szánalmas állapotban lévő Német-Ausztriára, mely számukra alkalmas talajnak látszott. Egyben legszorosabb összeköttetés felvételét kísérelték meg a berlini Spartacus-mozgalommal, később a müncheni, fájdalom tragikus és vérengző részletekkel is bíró operettkommunizmussal. A sikertelenség nem kedvetlenítette őket el, hanem kitartásukat fokozta. Münchenben az örület uralmának hamarabb szakadt vége, mintsem hogy azt az elégtételt megérhették volna Kun Béláék, hogy Szovjet-Magyarország követsége bevonulhatott volna a bajor reziden-

ciába. Legkitartóbban Bécsben agitáltak, hol a vörös követség pénzt és fáradságot nem kiméivé, a megvesztegetés egyszerű eszközeitől kezdve a legfantasztikusabb terveken keresztül próbálta a szovjeturalmat megteremteni. Kisebb zavargásokban nyilvánuló sikerektől eltekintve, egyik felsülés érte őket a másik után. Nem egy kalandjuk a neveltségbe fült, míg végre is az osztrák kormány a józan lakosság és az antant nyomására, véget vetett machinációjuknak.

Amíg így a kommunista mozgalom terjesztésén fáradoztak, szoros kapcsolatban a velök szikratávíróval állandó összeköttetésben álló Leninékkal, addig az antant a magyarországi zűrzavaros állapotot felhasználva, elvben elintézte de nobis sine nobis a magyar kérdést. Ebben az eszmetársulásban elérte Kun Béla azt a politikai "sikert", amit az antantbarátsággal kérkedő Károlyi-rezsim ő előttük elérni nem tudott, hogy az antant szóbaállt velük.

Mindjárt néhány héttel a bolsevizmus kitörése után megjelent Budapesten az antant megbízásából Smuts tábornok és meghívta a Kun-kormány képviselőit Parisba, egy, a nagyhatalmak elnöketé alatt Cseh-Szlovákország, Románia, Jugoszlávia és Német-Ausztria képviselőivel megtartandó közös értekezletre, feltételül szabva egy neutrális zóna tiszteletbentartását, mely zónát antantcsapatok szállnának meg. Egyben a blokád rögtöni megszüntetését helyezte kilátásba.

Kun Béla válasza az ügyvédi csalafintaság megtestesülése diplomáciai mezbe öltöztetve. Úgy tesz, mintha mindent elfogadna, csak a mellékesség látszatával bíró feltételeket szab, melyek mögött azonban a bolsevizmus ideológiájának teljes arzenálja rejlett. Egy dolgot azonban nem sikerült lelepleznie: a területi integritást odadobta csalétkül és ezzel az országban eljátszotta, a lehetőségét annak, hogy a nemzeti alapon álló tömegeket továbbra is félrevezesse.

Ez egyezés az antanttal nem jött létre. A diplomáciai eszközök igénybevétele szünetelt és a helyzet eltolódott katonai tere. A hadi sikerek elmaradtak, a vörös hadsereg vereséget szenvedett és május első napjaiban úgy látszott, hogy Kun Bélának sorsa meg van pecsételve.

A megváltás órája azonban még nem ütött! Bámulatatos ellentállóképességgel, a legkíméletlenebb eszközöktől, a legvéresebb terrortól sem riadva vissza, lassan-lassan ismét erőre kap a szovjeturalom Magyarországon!

Ettől kezdve az ország belsejében pokol az élet! A Lenin-fiúk garázdálkodása és bestialitása, — a kommunizmus örületes eszméinek megvalósítása a polgári társadalom, az intelligencia és földműves osztály megfélemlítését célozza! S mindez az antantot hidegen hagyja. Próbálnak ugyan enyhíteni a bajon, igyekeznek gyilkosságokat megakadályozni és megtorolni, de ez is inkább egyes antantállamok budapesti képviselőinek emberiességéből történt, mintsem az antant politikájából kifolyólag. Kun Béla továbbra is lavíroz a Scyllák és Oharipdiszek között, folyik a jegyzékváltás felváltva a hadi akciókkal, sehol semmi döntő siker, sem döntő vereség!

Végül is június 13-ikán Clemenceau táviratilag közli Kun Bélával az ország új határait, de akkor a kommunizmus világveszedelmének szele megérintette az antantot! Munkásmozgalmak, sztrájkok, zavargások tettek tanúbizonyságot, hogy Szovjet-Magyarország, amíg az antanttal szemben diplomatizál, kéz alatt nagy összegek feláldozásával óriási propagandahálózat kiépítésével törtet a világforradalom felé vezető úton előre! És ettől kezdve az antant már nyíltabban és kifejezettebben kettős célt követ: a magyar kérdést a bolsevizmus zavarai között Magyarország rovására végleg megoldani és egyúttal a magyar bolsevizmust területileg korlátozva végkimúlásra ítélni!

Ezzel szemben Kun Béláék élete már csak a lassú haldoklás volt, ha ezt kifelé bámulatos ügyességgel sikerült is jóformán utolsó percig maszkírozniuk!

A propaganda nem sikerül! Német-Ausztria, melyre a legtöbbet építettek és melytől annyit vártak, sikeresen ellenáll a bolsevizmusnak és Kun Béláék akciói botrányba fúlnak. A jegyzék-váltás Bauer Ottó, az osztrák külügyi hivatal vezetője és Kun Béla között már minden kétséget kizáró módon kifejezésre juttatja, hogy a magyar szovjet-uralom továbbterjedésének áthidalhatatlan gátat vetettek. A külső segítség elmaradt, Szovjet-Oroszország katonai balsikerei és lassú gazdasági összeomlása, a nyugati államok munkásosztályának józansága mindmegannyi csalódás volt a magyarországi vörös uralom vezetőinek. Az ország a blokádnak és a készleteket felemésztő bolsevik gazdálkodás következtében, mely újat produkálni képtelen, a legteljesebb pusztulás képét nyújtotta, az összeomlás bekövetkezett. Még próbáltak egy enyhébb árnyalatú vörös rezsimet egy szocialista kormány képében megteremteni, hogy Budapest maroknyi munkásságának uralmát az ország más gondolkozású milliói felett biztosítsák, de az idők szele elseperte ezeket is néhány nap alatt.

A világforradalom, melyre romboló terveit Kun Béla felépítette, nem következett be és így el kellett bukni ok, hátrahagyván egy gazdasági életében évtizedekre megbénított országot és az egész emberiség ügyét érintő nagy, súlyos tanulságokat, melyeknek árát azonban egyedül Magyarország fizette meg!

